

Vi har lärt oss så mycket och haft så roligt!

Shanti Bai och Lachmi Bai är bästa kompisar, kanske 15 år gamla, och bor i en lite by i Tharöknen. De har just klarat av sin examen för år 8 och är på väg till sin lärare för att berätta om examinationen när jag träffar dem.

Det var inte svårt att klara examinationen, förklarar de glatt. Nästa år ska vi fortsätta i klass 9 i grannbyn. Vi kommer att rida med min bror på kamel varje morgon. Vi ska lära oss mer och mer och drömmer om att bli lärare när vi har studerat färdigt. Då ska vi arbeta på en skola som är som vår egen skola (Apna school som BLLFS skolorna kallas betyder vår egen skola). En skola där eleverna får lära sig spela teater, dansa sjunga, hålla tal, där man får ha elevråd och vara med och bestämma. Vi har lärt oss så mycket och vi har haft så roligt! Så ska vi arbeta när vi blir lärare, säger flickorna bestämt.

BLLFS skolorna har utvecklat en egen profil som tydligt skiljer dem från motsvarande statliga och privata skolor. Självförtroendeträningen är viktig och sker genom att eleverna uppmuntras att framträda i skolan och vid gemensamma möten i grannskapet och på provinsnivå. Elevråden vid olika skolor träffas också regelbundet och de samarbetar med föräldrakommittéerna som finns vid varje skola. Det handlar inte om att duktiga elever visar upp sina speciella talanger utan här förutsätts varje elev ha självförtroende, förmåga och kunskap att stå framför gruppen. Alla elever uppmuntras i små steg att ta för sig. De börjar i den förberedande gruppen och redan när de går i första klass vet de att de kan vara med på något sätt. När jag kommer på skolbesök sitter alla och studsar av iver att det ska bli deras tur att få visa vad de kan.

De känner väl till FNs konvention om Barns Rättigheter och de lever med den. De vet att de har rätt till utbildning, till lek, rätt att bli lyssnade till mm. Alla har inte fått sina rättigheter men de kämpar för dem, för sig själva och för sina kompisar. Slaveri och barnarbete förekommer även om det är förbjudet i landets lagar, men det går att bekämpa.

Barnen använder sitt modersmål som kan vara sindhi, datki, pashtu, balochi, seraiki, eller farsi. De kan också framträda med tal, dikter, dramer och sånger på urdu eller engelska som är de språk de lär tidigt i skolan. Engelska dialoger har utvecklats till ett särskilt ämne. Det ger eleverna en möjlighet att uttrycka sig muntligt på engelska. Muntlig engelska finns annars inte med i examinationer och prov och får därför inte uppmärksamhet på statlig nivå.

Detta har inneburit att elever som kommer från BLLFS Apna skolor ofta har en bättre förmåga att tala engelska i jämförelse med de lärare som de möter när de fortsätter sin skolgång.

Det känns som om jag ger mina lärare huvudvärk, säger Nyal Chand, en tidigare elev i Apna skolan i Vikrio som nu gått vidare och studerar på en statlig skola. Lärare som ska undervisa oss i engelska kan inte tala språket och när jag frågar om Barns Rättigheter har de inte en aning. Nyal Chand började i första klass när han var 10 – 11 år eftersom han i många år varit mattknytare. Han vet att utbildning är viktig och drömmer om att bli lärare i engelska och i Barns Rättigheter när han är färdig med sin grundutbildning.

Livsviktigt

Att skapa självförtroende och mod hos dem som varit slavar eller riskerar att hamna i slaveri har från allra första början varit det främsta målet för BLLFS skolorna i Pakistan. Skolorna har en viktig roll. Inte bara rätten till utbildning, men rätten till bra utbildning är livsviktig för de här barnen. Jag menar verkligen livsviktig. Utbildningen är med och förändrar livet för barnen och för deras familjer. Vi har ett ansvar för att barnen får en bra utbildning och behöver ge stöd också i fortsättningen.